

Sygn. akt II W 373/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14.07.2017 r.

sprawy przeciwko

M. B. urodz. (...) w W.

syna Z. i K. z d. B.

obwinionego o to, że: w dniu 23 października 2016 r. o godz. 22:55 w miejscowości M. R. na ul. (...) kierując pojazdem marki A. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość 50 km/h o 62 km/h, jadąc z prędkością 112 km/h,

to jest o wykroczenie z art. 92a k.w.

orzeka

I. Uniewinnia obwinionego M. B. od popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie.

II. Na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w. koszty sądowe przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 373/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 14 lipca 2017 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony M. B. w dniu 23 października 2016 r. około godz. 22.55 jechał samochodem marki A. o nr rej. (...) przez miejscowość M. R. na ul. (...). Wjechał w obszar zabudowany, z ograniczeniem prędkości do 50 km/h. Obwiniony prowadził samochód z bliżej nieustaloną prędkością. Dostrzegł to funkcjonariusz Policji J. W.. Policjant zmierzył prędkość pojazdu prowadzonego przez obwinioną urządzeniem Ultra – Lyte, które nie identyfikuje pojazdu i wydał polecenie zatrzymania samochodu. Obwiniony zatrzymał się do kontroli, J. W. poinformował go o tym, że urządzenie Ultra – Lyte wskazało wynik pomiaru prędkości prowadzonego przez niego pojazdu na 112 km/h w obszarze zabudowanym. Funkcjonariusz Policji poinformował obwinionego o popełnionym wykroczeniu drogowym i zaproponował mandat karny zgodny z taryfikatorem, to jest 500 złotych oraz poinformował go o obligatoryjnym zatrzymaniu prawa jazdy. Obwiniony początkowo zgodził się przyjąć mandat, ale później odmówił jego przyjęcia.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionej (k.52),

- notatka urzędowa (k.1-2).

Obwiniony w toku postępowania przygotowawczego nie skorzystał z możliwości złożenia wyjaśnień (k.7,10,11). Podczas rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.52). Należy zwrócić uwagę, że obwiniony nie musi udowodnić swojej niewinności, a oskarżyciel publiczny powinien wykazać ją dowodami nie budzącymi żadnych wątpliwości. Tymczasem w niniejszej sprawie takich dowodów nie ma.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, gdyż żaden przeprowadzony dowód nie zaprzeczył ich prawdziwości.

Z notatki urzędowej z k. 1-2 wynika, że J. W. zmierzył prędkość pojazdu marki A. urządzeniem Ultra – Lyte, okazało się, że pojazd poruszał się w terenie zabudowanym z prędkością 112 km/h. Kierujący pojazdem początkowo zgodził się przyjąć mandat karny, po przygotowaniu tego mandatu stwierdził jednak, że go nie przyjmuje. Należy zwrócić uwagę, że notatka urzędowa zawiera najważniejsze szczegóły zdarzenia, nawet jeśli J. W. byłby przesłuchany jako świadek, to nie podałby innych szczegółów niż te zawarte w notatce. J. W. mógłby zatem złożyć zeznania o treści zgodnej z treścią tej notatki, o ile pamiętałby zdarzenie. Jednak przesłuchiwanie go jako świadka byłoby bezprzedmiotowe, gdyż pomiar prędkości został wykonany urządzeniem, które nie identyfikuje pojazdów poddanych kontroli prędkości. Zatem pomiar nie został wykonany odpowiednim urządzeniem i nie może być podstawą ustalenia faktycznej prędkości samochodu prowadzonego przez obwinionego.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci: notatki urzędowej (k.1-2), informacji o wykroczeniach w ruchu drogowym (k.40-41) i dane o karalności (k.43) zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego nie można uznać, że obwiniony popełnił zarzucany mu czyn.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżyciel publiczny zarzucił obwinionemu to, że w dniu 23 października 2016 r. w miejscowości M. R., prowadząc pojazd marki A. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 62 km/h. Czyn ten zakwalifikowano jako wykroczenie z art. 92a k.w.

Zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań urządzeń, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych urządzenie służące do kontroli prędkości pojazdów powinno identyfikować pojazd. Wymóg ten należy rozumieć w ten sposób, że urządzenie powinno wskazać pojazd, którego prędkość została zmierzona. Nie mogą powstawać wątpliwości co do tego, jakiego pojazdu dotyczy kontrola prędkości. Ponadto urządzenie to powinno posiadać aktualne świadectwo ważności, czego nie dołączył oskarżyciel publiczny w niniejszej sprawie. Należy zwrócić uwagę, że pomiar powinien uwzględniać możliwe błędy pomiarowe. Jak wynika z wiedzy Sądu uzyskanej w innych podobnych sprawach zgodnie z informacją producenta urządzenia Ultra – Lyte dokładność pomiaru wynosi 2 km/h. Oznacza to, że przy pomiarze 112 km/h faktyczna prędkość mogła zawierać się w przedziale od 110 do 114 km/h. Okoliczność ta nie została zweryfikowana w żaden sposób przez oskarżyciela publicznego i nie przedstawił wiarygodnych dowodów, że prędkość rozwijana przez obwinionego wynosiła akurat 112 km/h.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki, uznać należy, że oskarżyciel publiczny nie udowodnił przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów, że obwiniony popełnił zarzucane mu wykroczenie i należy go od popełnienia tego czynu uniewinnić.

O kosztach orzeczono zgodnie z przepisem powołanym w punkcie II wyroku.